

Brahms, l'evocador *Clar de lluna* de Debussy, la *Pavana per a una infanta difunta* de Ravel o el sempre delicat *Für Alina* d'Arvo Pärt que tanca el volum. Un disc variat però de gran coherència interpretativa, molt fàcil de gaudir-ne malgrat l'inevitable caràcter fragmentari i malgrat una estètica acurada (i comercial), que podria fer sospitar a més d'un. L'irrevocable fil de l'experiència vital entreteixeix les peces amb emoció, i atorgant-hi un sentit profund, de subtil intensitat. **J. Z.**

Benjamin Grosvenor | Chopin, Liszt & Ravel

Benjamin Grosvenor, piano. Obres de Chopin, Liszt i Ravel. Decca. 2012

Amb només dinou anys el pianista britànic Benjamin Grosvenor ja posseeix unes qualitats que li auguren un futur pianístic del tot prometedor, amb èxits internacionals i discogràfics de primer ordre. Quan en tenia onze ja va ser nomenat jove músic de l'any per la BBC i a poc a poc els seus èxits al costat de la Royal Philharmonic, al Carnegie Hall de Nova York o les gires de concerts per Europa, l'Extrem Orient i els Estats Units el revelaven com un veritable fenomen pianístic. Un programa discogràfic agosarat, amb obres de Chopin, Liszt i culminat amb totes les complexitats del *Gaspard de la nuit* serveixen de presentació per a aquest jove talent que ha esdevingut el músic britànic més jove a signar un contracte amb el segell Decca. Els seu pianisme és explosiu (com es pot comprovar en els *Scherzi* de Chopin), amant de la varietat de les dinàmiques i d'una vehemència i fortalesa interior indiscutibles. L'estil de Grosvenor, més que adequar-se a un repertori netament clàssic o fins i tot a Bach, resulta idoni per al panorama romàntic, per a Chopin, Brahms, Liszt. La capacitat per recrear colors, atmosferes plenes de matisos, assoleix en la seva versió del *Gaspard de la nuit* una dimensió musical que, més enllà de la tècnica, transmet una sensibilitat i una maduresa interpretativa sorprenent. **LI. T.**

Brahms & Bartók | Sonatas for violin and piano

Daniel Blanch, piano. Kalina Macuta, violí. El Far Blau. 2014

El pianista Daniel Blanch i la violinista Kalina Macuta formen un actiu duo, com a intèrprets i també com a promotors. La seva trajectòria té com a atributs particulars conceptes com intel·ligència, rigor i serietat professional. No ha de sorprendre, per tant, que un producte discogràfic del qual són protagonistes també traspuï aquests valors. I això comença ja en la tria de les obres que el configuren, i acaba en el nivell i la conseqüència de les seves versions.

Pel que fa a la tria, hi domina el criteri d'oferir dues obres definitives de dos autors cabdals en el gènere duo de violí i piano, corresponents a dues estètiques diferenciades. Amb l'escriu d'una introducció, l'*Scherzo en Do menor* de Brahms, una delícia lluminosa sense més transcendència. La *Sonata número 3* d'aquest

compositor és una obra rica i complexa en la qual el compositor posa a prova el virtuosisme dels dos intèrprets, tanmateix sense pretendre ser una obra deliberadament exhibicionista. Aquí es tracta d'un virtuosisme profund, tot el contrari de l'abandonisme circense, perquè la riquesa poètica de l'obra ho imposa.

La *Sonata per a violí i piano número 1* de Béla Bartók correspon molt a un altre món estètic. Malgrat que entre les dues composicions només hi hagi una distància de poc més de trenta anys, és un període en el qual les concepcions estètiques, no sols en l'àmbit de la música, van viure uns canvis radicals. Bartók és un músic ben ficat en el segle XX i Brahms és un paradigma molt exacte de la música del romanticisme més madur. Per tant, hom passa del lirisme tonal elaborat a un món en el qual el teixit polirítmic s'imposa al discurs melòdic convencional; en què el dramatism s'expressa més en el crit trencat que en la reflexió interioritzada, i l'expansió lírica pot caure en un ascetisme sec i a-decoratiu.

Kalina Macuta i Daniel Blanch n'ofereixen unes versions molt intenses, molt rotundes, sense concessions i molt dominades. Hi ha esperit Brahms en Brahms i esperit Bartók en Bartók; i això constitueix un mèrit cabdal i és el que importa, en definitiva. **J. C.**

Poulenc | Melódies

Maria Lluïsa Muntada, soprano. Josep Surinyac, piano. El Far Blau-Limit. 2014

Els anteriors enregistraments que Maria Lluïsa Muntada i Josep Surinyac van dedicar a l'obra d'Enric Granados i d'Eduard Toldrà van assolir un reconeixement unànime per la seva qualitat interpretativa. Ara amb aquest recull de cançons de Poulenc, amb poesies majoritàriament pertanyents a Apollinaire i a Éluard, els dos artistes entren en el món líric d'un dels autors més prominents del Grup dels Sis. Amb una música que es revela contra l'impressionisme i amb l'estil inconfusible de Poulenc, els dos intèrprets ens apropen a unes versions que podríem considerar com essencials, per la claredat i pel refinament. Tal com succeeix en les delicioses *Banalités* o en *Calligrammes* –en què la brevetat té com a contrapartida un grau d'exigència quant a agilitats i dinamismes vocals–, Maria Lluïsa Muntada i un refinadíssim Josep Surinyac cerquen amb claredat tot el color i caràcter que s'amaga dins la música i la poesia. Si l'admiració de Poulenc vers Apollinaire va ser absoluta, la seva vinculació amb Éluard va resultar molt estreta. Música i poesia es fusionen amb un resultat en què una certa subjectivitat expressiva permet als artistes jugar amb una àmplia gamma de matisos. I Muntada i Surinyac han cercat el colorisme, la bellesa de les dinàmiques, l'expressió com a finalitat que tan bé s'emmotlla amb el cicle *Le travail du peintre* –amb els tres títols que porten el nom de Picasso, Gris i Miró– o *Tu vois le feu du soir*. Un viatge per la música vocal de Poulenc (que clou amb l'*Intermezzo en Re bemoll* per a piano) en què nostàlgia, vigor, vehemència o refinament conviuen indistintament per manifestar –fruit d'un profund estudi de cadascuna de les cançons– la meticulosa escriptura musical i la càrrega descriptiva de les poesies. **LI. T.**

